

и двайсетъ годишна, тя играе съ дѣцата, бие се съ тѣхъ съ камани, плаче, когато пѣкой я оскърби, скача, когато я зарадватъ съ шепа стафиди и въобще живѣе съ тѣгитѣ, радоститѣ и чувствата на възрастта прѣди падането въ мангала.

Въ двора се разнасятъ два звука — единия по низкъ и малко рѣзливъ, а другия високъ и звѣнкавъ. Тѣ измѣрено се обаждатъ единъ слѣдъ другъ, замлѣкнатъ, пакъ поддѣматъ... Това е Цачето съ своитѣ два гласовити налѣма. Тя се движи изъ двора и налѣмитѣ водятъ слѣдъ нея спокоенъ, ритмиченъ разговоръ. Вуйчо Тодораки сѣди на одѣра и си кърпи потуритѣ.

— Цаче, — се обажда той ласкаво — закачливо.

Налѣмитѣ млѣкватъ. Цачето чувствува че вуйчо ще я закачи, та лицето ѝ изведнажъ става зло и напръгнато. Така тя вече не е само грозна, ами и страшна.

— Двя по двя колко сж, Цаче?

— Петъ бре топалъ! — отвръща троснато Цачето и поема нагорѣ къмъ портата. Ако вуйчо Тодораки успѣе да вземе добри отбранителни мѣрки срѣщу нея, започва да ѝ пѣе:

Охъ, Цаче Паче, охъ калимиче,
Кой те научи малай да крадешъ

Отъ тая пѣсенъ Цачето изпада въ лудостъ отъ злоба. Тя се връща назадъ хваща вуйча Тодораки за здравия кракъ и го потегля изъ двора. Силна като мжжъ тя тегли вуйча и го тѣтрузи къмъ вадата, която минава прѣзъ срѣдъ двора. Той вика за помощъ, моли ѝ се, псува я, но тя разярена и мълчалива стигва до вадата, прѣскача я и дръпва та оставя вуйчо Тодораки верѣдъ водата. Викъ,